

ת"פ 16503/12/19 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני ע"י

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 16503-12-19 מדינת ישראל נ' פלוני

כב' השופטת רבקה גלט	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשם	

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פינקלס

פלוני ע"י ב"כ עו"ד מוליארסקי

גזר דין

העבירות

הנאשם, כבן 73 שנים, הורשע בעובדות כתב האישום המתוקן, בשני אישומים שעניינם עבירות כלפי בת זוגו (להלן: המתלוננת).

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 1.12.19 שבה המתלוננת מעבודתה והתפתח וויכוח בינה ובין הנאשם עת טען כלפיה שאינה נמצאת בבית, אינה מכבסת עבורו ואינה מכינה לו אוכל. המתלוננת השיבה לנאשם כי אינה מעוניינת לעשות כן ואז היכה אותה באגרוף בכתף ימין והיא מעדה ונפלה על יד שמאל. כתוצאה מכך, נגרמה לה חבלה חמורה, בדמות נפיחות מעל שורש כף היד ושבר חוץ פרקי בשורש כף היד שהצריך חבישה וגבס. בגין אירוע זה, הורשע בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

על פי עובדות האישום השני, ביום 2.11.19 התגלע וויכוח בין בני הזוג, לאחר שהנאשם דרש מהמתלוננת להפסיק לפגוש את חברתה ס'. הנאשם איים על המתלוננת: "אני אזהר ערבים שירביצו לך ולס' ויעשו אתכן נכות. אתן תראו מה אני אעשה". בגין מעשיו אלה, הורשע בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

בין הצדדים גובש הסדר טיעון, בשים לב לכך שאין לנאשם עבר פלילי, ולפיו הנאשם יורשע וינתן תסקיר בעניינו. ככל שיעלה מהתסקיר העדר צפי למסוכנות עתידית כלפי המתלוננת, התביעה תעתור ל-9 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שרות, ואילו ההגנה תטען ל-6 חודשי עבודות שרות. ככל שהתסקיר יצביע על מסוכנות כלפי המתלוננת, הצדדים יטענו באופן חופשי.

התסקיר

הנאשם יליד אוזבקיסטן, גרוש וסב לנכדים. בעברו שירת בצבא האדום וכשעלה לארץ עבד כפועל וכמלווה

בהסעות. לרקע פגיעה בגבו הפסיק לעבוד והוכר כנכה. כיום אינו עובד ומתקיים מקצבאות נכות וזקנה. הנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש בשל הפרעה נפשית דיכאונית. הנאשם היה נשוי למתלוננת עשרות שנים, אך לדבריו חלה התדרדרות ביחסים בעקבות שינויים בהתנהלותה. בשנת 2020 השניים התגרשו. אחד מילדיו של הנאשם מתמודד עם לקויות פיזיות ומנטליות ושווה במעון בפיקוח משרד הרווחה, כשהנאשם הוא האפוטרופוס.

ביחס לעבירות, הנאשם תיאר כי לרקע היעדרות המתלוננת מן הבית למשך מספר ימים, התגלע וויכוח שהסלים, והכחיש את העבירות. לגבי האירוע הראשון טען כי אינו זוכר ולגבי האירוע השני טען כי אינו מכיר את חברתה של אשתו ולא התכוון לפגוע בה. ההתרשמות של קצין המבחן היא כי הנאשם מרחיק עצמו מן העבירות מתוך חשש ממאסר בפועל, אך הוא ביטא חרטה וצער על התנהלותו וכן בושה. הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית. נכתב כי הנאשם מאופיין בצרכי שליטה מוגברים, דפוסי חשיבה והתנהלות אלימים, וככל שהתדרדר מצבו הבריאותי התקשה לווסת את דחפיו. בשיחה עם המתלוננת, ההתרשמות היא כי גם כיום היא בחשש ותחושת איום מפניו. התסקיר מתאר את ההיכרות עם הנאשם החל משלב המעצר בגין העבירות, אז עלו דפוסי חשיבה נוקשים ונטייה לצבירת כעסים, וההתרשמות היתה ממערכת יחסים מסורתית ונוקשה עם המתלוננת, קשיי תקשורת ונטייה לאלימות כשהיא אינה נענית לרצונות הנאשם. באותו שלב, ההערכה היתה שללא טיפול קיים סיכון להישנות עבירות כלפי אשתו.

בבדיקת התאמת הנאשם להליך קהילתי הוא נמצא בלתי מתאים בשל עמדות נוקשות, מכחיש את העבירות ושולל נזקקות טיפולית.

בסיכום נכתב כי הנאשם מאופיין בחשדנות והוא בעל כלים תקשורתיים מצומצמים. במהלך השנים הפנים תפקידי מגדר שמרניים פטריאכליים ודפוסי חשיבה אלימים כלפי אשתו, אך בפער לכך מציג פסאדה חיובית ונעדר אמפתיה כלפיה. ההערכה הסופית היא כי קיימת בעייתיות בתחום האלימות הזוגית, שהיא חמורה מזו המוצגת על ידי הנאשם והמתלוננת, אך לנוכח העדר הכרה בנזקקות הטיפולית, אין המלצה שיקומית.

מטעם הממונה על עבודות השירות ניתנה חוות דעת לפיה הנאשם נמצא מתאים לעבודות שירות במגבלות. בנוסף, לאחר שהועלו טענות להתדרדרות פיזית ומנטלית נוספת במצבו, ניתנה חוות דעת עדכנית, בה נמצא שוב כשיר במגבלות.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה טענה כי עקב התסקיר הבעייתי, לא ניתן להסכים למתווה ההסדר שהוצג. נטען כי מדובר בנאשם שמאיים על בת זוגו ונוהג באלימות כשאינה נשמעת לו ונכנעת לדרישותיו. עוד הפנתה לכך שהאיומים נאמרו כלפי המתלוננת לאחר שהנאשם שוחרר ממעצרו בגין עבירת האלימות שבאישום הראשון, והוא לא נרתע וגרם לה חבלה חמורה. נטען כי הנאשם מאיים על המתלוננת ואף מיישם את איומיו ובכך משנה חומרה. נטען כי מגמת הענישה מחמירה כיום. לדעת התביעה סבורה כי המתחם ההולם לשני האישומים יחדיו נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר, ואין הצדקה להסתפק בעבודות שירות. בעניין מצבו הרפואי של הנאשם נטען כי הגם שאינו בריא, לא מנע ממנו מצבו

לתקוף באלימות את המתלוננת, ואין הצדקה להתכחשותו למעשיו. נוכח מסוכנותו ולאחר שקילת הנסיבות המיוחדות, עתרה התביעה להטלת 12 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם טענה כי הוא חרד מתוצאותיו של המשפט, וסובל מדכאונות וחרדות שהלכו והחמירו במשך ההליך. לדין האחרון הגיע בעיצומם של ימי השבעה אחר פטירת אחיו רק על מנת להביא לסיום המשפט. נטען כי הנאשם בחר להודות וחסך זמן שיפוטי. מאז העבירות חלפו 3 שנים בהן לא ביצע עבירות נוספות. עוד נטען כי הנאשם בשום אופן לא התכוון לגרום למתלוננת חבלה, או להשתמש באלימות ברוטאלית כלפיה, ולא חשב שהיא תיפול כתוצאה מן האגרופ, אך הוא מכיר בתוצאה. לעניין האיום נטען כי הנאשם סתם "זרק" מילים באוויר, אשר כוונתו כלפי אותה חברה ולא כלפי המתלוננת, ומדובר בעצם באיום ברף נמוך ולא כפי שטענה התביעה. נטען כי הנאשם שהה במעצר מיום 4 עד 15 לדצמבר 2019, וכן מיום 4 עד 5 בנובמבר 2019, ולאחר מכן שהה במעצר בית מוחלט, עם פיקוח של בנו, עד ליום 19.10.20. ב"כ הנאשם הפנתה לכך שעוד בעת עריכת ההסדר היה ברור לצדדים כי הנאשם אינו מסוגל להליך טיפולי מועיל, בשל גילו המבוגר, ודפוסים בעלי רקע תרבותי שהתקבעו במהלך חייו. לפיכך, את המסוכנות יש לבחון לא רק על פי הקריטריון של השתלבות בטיפול, אלא גם על פי ההודאה בעבירות, בקשת הסליחה, והעדר תיקים חדשים. כמו כן, נטען שיש לתת משקל רב לכך שהזוג התגרש ואין כל קשר כיום. נטען עוד שיש להתחשב בדמות הנאשם כיום, ולא ייתכן כי התביעה תטען לעונש על סמך מדיניות נוקשה ואחידה, בהתעלם מגילו ומהעובדה שמדובר באדם שהתנהל כל חייו באופן תקין, ועבד באופן יציב. הנאשם גם משמש כאפוטרופוס לבנו, שהוא בעל מוגבלות השווה במעון. עתירת הנאשם היא להסתפק במאסר על תנאי, או לכל היותר בעבודות שירות. מטעם הנאשם הוגשו מסמכים רפואיים, ומכתב הערכה מחבריו במקום עבודתו האחרון.

הנאשם בדברו האחרון אמר קצרות כי הוא מצטער.

מתחם העונש ההולם

חומרה רבה נודעת לעבירות של אלימות כלפי בן זוג. בעניין זה, כבר נאמר על ידי בית המשפט העליון (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מד"י(11.10.07)):

מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג.

לאחרונה אמר בית המשפט העליון ברע"פ 340/21 מסרי נ' מד"י (28.1.21):

כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף

בע"פ 3011/17 פרץ נ' מד"י (31.1.19) אמר בית המשפט העליון:

בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת. לפני למעלה מעשור ציין השופט אדמונד לוי ז"ל את הדברים הבאים:

חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעטים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במותה של הקורבן. את הרוח הרעה הזו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסברה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג (ע"פ 618/06 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (19.3.2007)).
חברתי, השופטת ענת ברון, ביטאה רעיון דומה בדברים נכוחים שנכתבו זה לא מכבר:

ההיקף הוא עצום, ועם זאת - את סימני האלימות נושאת כל אחת מקורבנות האלימות על גופה, בבשרה, ובנפשה כשהיא לגמרי לבדה. ולא פעם כאשר היא כבר מוצאת בתוכה את תעצומות הנפש הדרושים לה על מנת למלט נפשה מן המתעלל, היא מוצאת שחיצי ביקורתה של המשפחה והסביבה הקרובה מופנים דווקא כלפיה. במצב דברים זה, נשים רבות נתקלות בקושי ממשי לגדוע את מעגל האלימות נגדן, ואף להתלונן לא יעזו. ענישה הולמת ומרתיעה בעבירות מסוג זה, כבמקרה דנן, יש בה משום הכרה בהשפלה ובמצוקה הנוראה שחוות אישה הנתונה לדיכוי ואלימות מצד בן זוגה; כמו גם העלאת המודעות לתופעה של אלימות נגד נשים, שהיקפה כאמור ניכר ומדאיג (ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.12.2015)).

ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג.

במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה, ועובדה מצערת זו מפחיתה את המשקל שניתן לייחס לשיקולי ענישה אחרים, כדוגמת נסיבותיו האישיות של המערער.

מנעד הענישה בעבירות אלימות כלפי בת הזוג הוא רחב ביותר, שכן המציאות מזמנת לנו אינספור עלילות המתרחשות לרקע מערכות יחסים מורכבות וחד פעמיות, בהן נוטלים חלק אנשים שנסיבותיהם שונות ממקרה למקרה. עם זאת, מן המפורסמות הוא כי ככלל, נוהגים בתי המשפט להחמיר בנוגע לעבירות אלו, בייחוד כשעולה כי מדובר במסכת מתמשכת של עבירות, ובמקום בו לא מתקיימים שיקולי שיקום משמעותיים. בעניין זה, אפנה על דרך הקיצור

למקרים רבים בהם הוטלו עונשי מאסר משמעותיים בגין אלימות כלפי בת הזוג, ובין היתר, מקרים אליהם הפנתה התביעה: רע"פ 538/21 גנאיים נ' מד"י (4.2.21); רע"פ 2278/21 סרוסי נ' מד"י (11.4.21); רע"פ 8755/21 אבו עראר נ' מד"י (23.12.21); רע"פ 1805/11 שמחייב נ' מד"י (7.3.11); רע"פ 8323/12 שוקרון נ' מד"י (19.11.12); רע"פ 10162/16 ואקנין נ' מד"י (23.1.17); רע"פ 977/16 פלוני נ' מד"י (10.2.16); עפ"ג (מח' מרכז) 62934-07-21 זכרוב נ' מד"י (24.10.21); ע"פ 4800/12 סולומון נ' מד"י (12.2.13); עפ"ג (מח' מרכז) 23421-06-18 פלוני נ' מד"י (4.3.19); עפ"ג (מח' מרכז) 60542-02-19 נחום נ' מד"י (21.5.19); עפ"ג (מח' מרכז) 19524-11-20 אלעביד נ' מד"י (13.12.20); עפ"ג 40581-08-20 אלולו נ' מד"י (18.11.20); ת"פ 18261-12-10 מד"י נ' מיצקו (18.10.12); ת"פ 21194-06-18 מד"י נ' בדיר (29.4.19); ת"פ 19585-06-15 מד"י נ' סיבאני (14.9.14)).

בנוגע לעבירות חבלה חמורה שבוצעו בין בני זוג, נוהג בית המשפט להחמיר, אך ניתן להפנות למקרים חריגים שהסתיימו ללא הטלת מאסר בפועל:

בע"פ 7186/19 קטמור נ' מד"י (8.1.20) הורשעה הנאשמת בגרימת חבלה חמורה לבן זוגה, בכך שבמסגרת יחסיהם המתוחים, ניגשה לשפוך בשמן רותח בשירותים ובדרכה רצתה לבדוק את המכשיר הנייד שלה בחדר השינה. בתוך כך, גרמה לשמן הרותח להישפך על ראשו, פניו, חזהו וגפיו העליונים של בן זוגה שישן במיטתו, ונגרמו לו חבלות כוויה חמורות. לנאשמת לא היה עבר פלילי, ונקבעה קרבה לסייג לאחריות פלילית בשל מחלת נפש. התסקיר קבע קיומה של מסוכנות, והעדר נטילת אחריות. בית המשפט קמא הטיל 9 חודשי מאסר בעבודות שירות וכן פיצוי בסך 150,000 ₪. בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו והפחית את סכום הפיצוי ל-65,000 ₪.

בת"פ (מח' ים) 31883-04-15 מד"י נ' פלוני (18.10.17) היכה הנאשם את בת זוגו במטאטא מעץ וכן בידי על ראשה, עד שנשברה ידה הימנית. על פי תסקיר שהוגש, בתחילה לא נטל אחריות, אך לאחר מכן החל טיפול. נקבע כי המתחם ההולם נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר, אך קיימים שיקולי שיקום, ומידת האשם בינונית בלבד בשל העדר תכנון מוקדם. הוטלו 6 חודשי עבודות שירות ורכיבים נלווים.

בת"פ 1554/07 מד"י נ' אברגיל (2.3.09) הורשע הנאשם בתקיפת בת זוגו בפניה ובגופה, וגרימת שבר באפה. לנאשם היה עבר פלילי מכביד. בתסקירים נכתב כי בתחילה הנאשם לא נטל אחריות, אך לאחר מכן החל בטיפול זוגי עם המתלוננת. בית המשפט הטיל 4 חודשי מאסר בעבודות שירות ורכיבים נלווים.

בת"פ 31147-07-10 מד"י נ' תשובה (27.3.12) הורשע הנאשם בכך שתקף את המתלוננת כשאחז בראשה וחבל בה, כשבידו השנייה עיקם את ידה השמאלית, והמתלוננת נפלה על הרצפה. כתוצאה ממעשים אלה נגרם שבר בידה השמאלית. בית המשפט התחשב בהעדר עבר פלילי, ובתסקיר חיובי שהוגש, והטיל עונש הצופה פני עתיד, בצירוף לצו של"צ וצו מבחן.

בת"פ 2762/01 מד"י נ' אכרם (23.3.03) הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בכך שהיכה את בת זוגו, בעט עמוד 5

בה, וגרם לה חבלות בכל חלקי גופה, כן שבר בקרסולה הימני. בית המשפט לקח בחשבון את האיחור בהגשת כתב האישום, את חששה של המתלוננת מפני משפחת הנאשם, ואת העובדה שמאידך חייהם שבו למסלולם יחדיו, והטיל 5 חודשי מאסר בעבודות שירות לצד מאסר מותנה.

בנוסף, ניתן לראות החלטות אלו, בהן לא הוטל מאסר בפועל: רע"פ 1923/11 **חטיב נ' מד"י** (10.3.11); ת"פ 1345-08 **מד"י נ' ששון** (18.2.09); ת.פ 16979-05-13 **מד"י נ' אדמה** (30.11.15); ת.פ 2522-08 **מד"י נ' אביטבול** (14.2.10); ת"פ 22381-11-20 **מד"י נ' אבו חובזי** (10.5.21).

בענייננו, מתוך כעסו של הנאשם על סירובה של המתלוננת לבצע את מטלות הבית לשירותו, היכה אותה באגרוף בכתפה, וגרם למעידתה, ולשבר בשורש כף היד. באירוע נוסף, איים עליה בדברים מכוערים על מנת להפחידה מפני מפגש נוסף עם חברתה. המעשים מבטאים התייחסות שתלטנית ורודנית כלפי המתלוננת, והצרת צעדיה. ואמנם, מן התסקיר ניתן ללמוד כי הנאשם שבוי בתפיסות מסורתיות, נוקשות ושתלטניות כלפי בת זוגו.

בהתאם לכללי הבניית הענישה, מצווה בית המשפט לתת משקל לנזק שנגרם כתוצאה מן האירוע, ובענייננו הנזק כתוצאה מן האירוע באישום הראשון הוא משמעותי ביותר, שכן נגרם למתלוננת שבר בשורש כף ידה, שהצריך חבישה בגבס.

ואולם לצד זה, לא ניתן להתעלם מנסיבותיו הייחודיות של המקרה, שכן השבר לא נגרם למתלוננת כתוצאה מתקיפה אכזרית וממוקדת כפי שאירוע במקרים אחרים, אלא עסקינן באירוע קצרצר, שבו הנאשם היכה את המתלוננת מכה יחידה בכתפה, באופן אימפולסיבי ובלי תכנון מראש. נכון הדבר, יד הגורל הביאה למעידת המתלוננת וגרימת השבר, וזוהי תוצאה שהיה על הנאשם לצפות את האפשרות להתרחשותה, אך על פי תיאור מעשיו, לא ניתן לטעון שהתכוון לתוצאה חמורה שכזו. לפיכך, אני סבורה כי מידת האשם בגרימת החבלה החמורה, פחותה יחסית.

בנוגע לעבירת האיומים, אכן יש חומרה בדברים שאמר הנאשם למתלוננת, שנועדו אף הם לשלוט בה ולמנוע ממנה קשרים חברתיים. ואולם לצד זה, על פי ההתרשמות מדמותו של הנאשם וממערכת היחסים הזוגית על פי התסקיר, לא נראה שמדובר באמירה אשר היה בכוחו של הנאשם לקיימה, וחשוב מכך, לא ניתן להתרשם כי המתלוננת אכן חששה שיש מאחוריה יכולת ממשית לפעול כאמור, שכן הנאשם הוא אדם מבוגר, מוגבל פיסית, ומתמודד עם הפרעה דיכאונית. נראה יותר כי הנאשם הוציא את תסכוליו על ההתדרדרות במעמדו בבית, על ידי אמירה מכוערת.

נוכח סמיכות הזמנים בין האירועים, והרקע הדומה הנעוץ בעמדתו השתלטנית של הנאשם, אני סבורה כי ניתן לראות את כתב האישום כמתאר אירוע אחד כולל. אני קובעת כי המתחם ההולם עבור מכלול האירוע נע בין מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם

כאמור, אין לנאשם כל עבר פלילי. לעניין זה משמעות רבה, שכן עולה כי למרות הבעייתיות הרבה בתפיסותיו, לא הסתבך באלימות כלפי המתלוננת על פני 40 שנות חייהם המשותפים, ויש לזכור כי כיום הנאשם כבן 73 שנים.

כזכור, בין הצדדים גובש הסדר טיעון לפיו יסתיים ההליך ללא הטלת מאסר בפועל, אך התביעה ראתה עצמה משוחררת ממנו, בשל קיומה של מסוכנות מצד הנאשם. ואמנם, על פי התסקיר קיים סיכון להישנות עבירות אלימות כלפי אשתו. אלא שאין מחלוקת על כך שבני הזוג התגרשו זה מכבר, וכיום הנאשם מתגורר לבדו, לאחר הפרדת רכוש מוחלטת מן המתלוננת, והסכם גירושין. לפי הצהרתו אין כל קשר בינו ובינה מזה שנים, ולא נטען אחרת.

אני מתקשה לזקוף לחובת הנאשם את אי התגייסותו לתכנית טיפולית, בשים לב לכך שמדובר באדם מבוגר ביותר, אשר עלה ארצה בבגרותו, כשכבר מוטבעים אצלו דפוסי תרבותיים מסורתיים ופטריאכליים, המכשילים את הגמישות המחשבתית הנדרשת לצורך טיפול. כמובן, אין ברקע התרבותי כדי להצדיק ביצוען של עבירות בשום אופן, אך לצד זה, הציפייה כי כיום ישתלב הנאשם בתכנית טיפולית וישנה תפיסות עולם, היא מרחיקת לכת. לדעתי, הענישה הנדרשת היא כזו אשר תועיל ליצור אצל הנאשם הבנה של הפסול בהתנהלותו, לצורך מניעת עבירות בעתיד, ולו על ידי הרתעה.

יש לקחת בחשבון כי כיום הנאשם מתקיים מקצבאות נכות וזקנה, ומתמודד עם מצב נפשי לא יציב. ההתרשמות מדמותו בדיונים היא כי מדובר באדם פשוט, המתקשה בתקשורת, נעזר במקל הליכה, ונראה מבוגר מכפי גילו. למרות מצבו, הנאשם משמש כאפוטרופוס לאחד מילדיו, שהוא בעל מוגבלות, ודואג לטפל בכל ענייניו.

לדעתי, במצבו של הנאשם, בשים לב לכך שמדובר בשני אירועים יחידים בהם פעל באלימות כלפי המתלוננת בנסיבות שאינן חמורות במיוחד, לנוכח העדר עבר פלילי והעדר מסוכנות כלפיה כיום, ובחלוף למעלה מ-3 שנים מאז האירועים, יכול האינטרס הציבורי להתיישב עם הטלת עונש מחמיר של עבודות שירות, בעוד ששליחת הנאשם לכלא בגילו המתקדם, תהיה בלתי מידתית.

היות שהנאשם מתקיים מקצבאות, ולנוכח הפירוד המוחלט מן המתלוננת, אינני מטילה עונשים כספיים.

לאחר כל זאת, אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. 8 חודשי מאסר בעבודות שירות. הנאשם יתייצב אצל הממונה ביום 12.2.23 בשעה 8:30, כשבדו גזר הדין ותעודת זהות.
- ב. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת זוג.
- ג. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום והתנאי הוא שלא יבצע עבירות איומים.
- ד. הנאשם יתחייב בסך של 5,000 ₪ להימנע מעבירות אלימות כלפי בת הזוג וזאת למשך שנתיים מהיום.

עמוד 7

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ח' שבט תשפ"ג, 30 ינואר 2023, במעמד הצדדים.